

Parasieten RAVEN RUËLL, DE BOTTELARIJ/KVS
FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

maar dat is een absolute karikatuur van wat we hier proberen te doen.

IVO KUYL: De inhoudelijke premisse geldt ook voor het receptieve programma. Er zijn zoveel voorstellingen, dus moet je ergens kiezen; ook hier hanteren we de inhoudelijkheid als criterium. Dat zal in de toekomst alleen maar belangrijker worden, zonder dat het een 'dictatuur van de thema's' mag worden.

De opleidingen

HILDEGARD DE VUYST: Met het RITS willen wij op allerlei manieren samenwerken. Zowel Ivo als ikzelf geven er les. Die samenwerking kan gaan van het ter beschikking stellen van een studio voor de eindwerken van de studenten,

tot podiumassistentie bij de voorstelling van de Roovers, studenten die bij wijze van stage meespelen in *Richard II* van Paul Peyskens, en zelfs acteurs van de KVS die in RITS-projecten aantreden, wat voor hen een herbronning kan betekenen.

JAN GOOSSENS: De uitwisselingen zijn in alle openheid en zeer groot, maar worden praktisch en niet conceptueel bekeken; het is niet de bedoeling van het RITS een soort kweekvijver voor de KVS te maken.

Gesprekken

HILDEGARD DE VUYST: De belangrijkste gesprekken die wij voeren zijn die met mensen 'van buiten'. Wij zoeken heel erg en heel bewust naar die feedback van buitenstaanders, om een beeld te krijgen van wat mensen van ons werk en onze intenties meepikken en wat niet.

JAN GOOSSENS: Daar ligt voor mij de grote winst van het feit dat geen van ons vier 'theatermaker' is. Dat maakt een openheid mogelijk die veel verder kan gaan dan enkel het leiden van een huis. Een maker denkt vooral vanuit zijn eigen artistiek parcours. De gesprekken met buitenstaanders zijn belangrijk, maar die binnen in huis – met iedereen – zijn even belangrijk. We zitten zelden met ons vieren tezamen in één repetitielokaal, maar elk afzonderlijk zitten we daar heel veel. Danny is ongetwijfeld de zakelijke leider van een toneelstructuur in Vlaanderen die het meeste doorlopen en try-outs ziet en daar ook over meepraat. Over die doorlopen en try-outs voeren we met iedereen in huis gesprekken; die leveren misschien niet direct concrete artistieke resultaten op, maar op die manier betrek je iedereen die hier vast aan de slag is – en uiteindelijk zijn dat nog vijftig mensen – bij wat er in de zalen gebeurt. Als je met z'n vijftigen even hard aan die producties werkt dan krijg je voorstellingen als *Macbeth* of *Parasieten* waarin je de inzet van het hele huis voelt.

IVO KUYL: Ons project kan je niet realiseren vanuit één maker. Dat zou een ander project

zijn. Het belang van die interne gesprekken voelen we ook in de leescommissies. We toetsen uiteraard de teksten die we lezen aan mekaar, maar een selectie ervan bieden we aan aan een soort leescommissie. We praten erover zonder een specifieke finaliteit. Soms valt er door één, twee woorden of metaforen die iemand gebruikt een heel ander licht op de zaken.

JAN GOOSSENS: We vragen ons ook af: met wie hebben we géén gesprekken? In deze buurt is dat een ongelooflijk prangende vraag. Wij willen in onze gesprekken de grootst mogelijke diversiteit met makers, performers, intern, met buitenstaanders... Hoe worden dan beslissingen genomen? Er zijn natuurlijk grenzen maar toch willen wij zo ver mogelijk gaan in het stimuleren van de mensen – intern en extern – om méé te praten.

HILDEGARD DE VUYST: Eigenlijk is het heel basaal. Een voorbeeld. We zetten samen met Dito'Dito een project op met een aantal Brusselse WKJ's, wat staat voor Werking Kansarme Jongeren. Je vindt heel weinig verhalen, teksten die over jonge stadsbewoners vandaag gaan. Daarom beslisten we die jongeren in eerste instantie te confronteren met auteurs. Die jonge stadsbewoners hebben geen stem, die vallen altijd tussen twee stoelen. Er werden zeven Frans- en Nederlandstalige auteurs aangehouden; er is een aantal etappes voorzien in het project maar telkens wordt met die jongeren besproken wat de volgende stap moet zijn; een project dat een gigantische flexibiliteit vraagt en dat uiteraard zijn invloed heeft op de manier van werken binnen een stadstheater. Het is een avontuur dat we absoluut willen aangaan, maar het is voor niemand simpel. Zelfs niet voor een door de wol geverfd Dito-lid als Nedjma Hadj. Zij werkt met een groep meisjes van jeugdhuis Montana. In een mum van tijd zag zij haar groep van negen afkalven en ten slotte verdwijnen bij het begin van de ramadan, vanwege het grotere beroep dat dan in de families op meisjes wordt gedaan. Nedjma is daarom niet meteen uit het project gestapt, maar wil het precies hebben over de afwezigheid van de ander. Wij willen 'de ander' een stem geven, maar waar is die ander? En wil die wel met mij spreken? Zo concreet en simpel ligt het allemaal.

Het is echt repertoire creëren in plaats van repertoire spelen. Er zijn véle verhalen die verteld moeten worden.

WAT JAMMER IS IN DE DISCUSSIE OMTRENT HET TONEELHUIS IS DAT HET OPNIEUW GAAT OM KWANTIFICEERBARE GEGEVENS; DE VRAAG NAAR HET PUBLIEK WORDT LOSGEKOPPELD VAN WAT ER OP DE SCÈNE TE ZIEN IS EN DAT KAN NIET.